

Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τσάρου κ' ὁ Φασουλῆς μαθαίνει
καὶ μ' ὅλη τῆ φαμίλια σ'τὴν Κέρκυρα πηγαίνει.

Νότα μπύνα... ἀπὸ τώρα βοο θλιεὶ παρακάλε...
θὰ σὲ πνίξω, θὰ σὲ κάψω, θὰ σοὺ κόψω τὸ κεφάλι.
Περί χάριτος ἔμπρός μου μὴ σοὺ φύγῃ μία λίξις.
μὴν ἰκίττωε ματαίως, μὴ ματαίως ροβερίξῃς,
μόνον τρόπον τοῦ θανάτου θὰ σ' ἀφήσω νὰ διαλίξῃς
καὶ γι' αὐτὸ μεγάλην χάριν 'στὸν Σωτήρα νὰ γνωρίξῃς.

Νότα μπύνα... ἀπὸ τώρα θὰ μὲ πιάσῃ τὸ μπουρί
κ' ὄλο τάξις κ' εὐνομία, ποῦ κ' ὁ Τσάρος θ' ἀπορῆ.
'Ἄλλ' ἐνῶ διὰ τοὺς νόμους θλιῶ μανιακὸς
καὶ κοχλάζω μὲ γενίατι κ' ἀγανάκτησιν σφοδράν,
μὲ κυττοῦν ἔχθροὶ καὶ φίλοι καὶ μοῦ λέν Λακανικῶς:
εὐ Σωτήρας ἔξισοῦρα κ' ἀπορίε τι χρῆφην.

Σπαρτακτικὸ βρεσιθε γὰρ τὸν Γαβριηλίδη.

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κ' ὁ Φασουλῆς: ἐπολύ καλά νὰ πάθῃ,
τίτορος προδότης σὰν κ' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἱσταθῇ.
Μὴ τὸν Σταμπούλωφ ἔκανε παρία, συμπολίται,
κ' ὅταν ἰκαίνοσ ἔκλιθε, καθὼς διαβουλλεῖται,
εἶνε 'στὴν Ἀγκρόκλι μὲ τρόπο τὰ μισά,
κ' εἶχε καὶ συνεινῶσιαν μ' ἕναν γιωστὸ Πασσα.

«Μισροὶ τὸ παραξίλωσε ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια,
ὅλα 'στὸ κράτος εὐρισκε πῶς εἶναι κολοκίβια,
πολύ συχνὰ μὰς ἔκανε μεγάλας ἱστορίας,
ἴλεγε καὶ τὰ κόμματα πῶς εἶναι συμμορίας
εἰς ἕλα καταθῶνας, κεφάλι τετραπέρατο,
κ' ἄμα δὲν τοῦδινε περὰ σοῦ γάνωνε τὸ κίρατο.

«Μικροὺς μεγάλους Ἕλληνας ὁ μιὰρὸς προδότης
τοὺς εἶπε παραλιπίθεις καὶ κουνενίδες πρώτης,
μόνος αὐτὸς μὰς ἔφερε 'στὰ τωρινὰ μὰς χάλια,
μόνος αὐτὸς μὰς ἔφησε χωρὶς βρακὶ καὶ σκούφια,
κ' ἱρῶναζε πῶς τὸν Ρωμῶν τὰ δυνατὰ κεφάλια
ἔχουν καρύκια μέσα των, ἄλλα κ' ἰκαίνα κοφίμα.

Κι' εἶπε γι' αὐτὸν κ' ὁ Περικλῆς: ἐπολύ κιὰ νὰ πάθῃ,
τίτορος προδότης σὰν κ' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἱσταθῇ,
ἄχεντρα μαύρη καὶ σκορπιὸς ἐξώλης καὶ πρώολης,
φρονήματα κατέρριψε 'στὸν βέρβερον αἰθίρις,
ἰμῶλυνε τὸ πᾶνγνον τῆς κοινωνίας ὅλης
κ' αὐτὴν τὴν παρβενίαν μὰς προσέβαλε 'στὰ κείρια.

«Ἐχαιρέτο σὰν ἔβλεπε καταστροφῶν συντρίμματα,
εἰς τὴν Εὐρώπῃ πῆγαίνε μὲ τῶν Βουλγαρῶν χρεμάτα,
ἀσυνειδήτως πάντοτε τοὺς πάντας ἰπείλιχα,
ἴσαν ἢ τρίχεις τους θανάτι, δὲν ἔφησε γυναικί,
κ' ὅταν κανένα εὐθετο 'στοὺς δρόμους ἀπάντηστε
τοῦ νόθου τὸν γεννιῶτορα εἰς τοῦτον νὰ ζητήστε.

«Ἄθροσκος, ἀφιλόπατρις, βλαστὸς σωματευπόρων,
εὐσιολάτρης, κοίλαρα, λιμάρης κατὰ κόρον,
ὁ κόσμος ἀνατρίχισε γι' αὐτὸν τὸν Ἐριάλτη,
σὰν διέβηλο τὸν Ἑώρκειο τὸ στόμα τοῦ ποππᾶ,
αὐτὸς 'πυρῶσε, μάτια μου, καὶ τὸν Ἄντερο βγάλητη,
ποῦ τῆς κελίαιε τὸν γυναικίον ἀλύπητα τρεψᾶ.

«Γάλα τῆς ἄρας εἶναι ὡς δύο τρεῖς καρδάρις,
τσιγάρο δὲν ἱκαπνίξει καὶ νυργιὲ μαρκουῦται,
εἶχε καὶ κᾶτι, ὅπως λέν, ἐκάρφωταις ποδάρις,
ποῦ δὲν ἄποροῦσι νὰ βρεθῇ 'στὸ πόδι του καπούται,

γράφει Σαρδανάπαλο κι' αυτόν τόν Βασιλέα,
έκανε ντούς, γυμναστική, φρούς και γαλιλά.

«Ήτο και ροδολόκινο με μάγουλο γεμάτο
και μεταμμένο χίρι,
και με παράθυρ' άνοιχτά τό τέρας έκοιμάτο
χιμωμένα καλοκαίρι.

«Ήτο και χάχας Έξαιουστός κι' άσάκις έγελούσε
μ' έκείνη του τὰ κίκανα ή κόσμος έλάτρευε.
Έτρώμαζε τὰ γέλοιο του κανάνας νά τίκουση,
και πέλοφόρος ήτανε κι' έιχε γραφείο τριπατο,
και με τὰ πόδια μιὰ φορά μ' έπήγε 'τόν Μαρτούσι
κι' έγώ κοψομεσιόστηκα μ' έκείνον τόν περίπατο.

«Αυτός μας έσκολόβρισε και μάνα και πατέρα
και τόν Λεβίδη τόν Σαν - Ζουστ τόν βάρπυτε γουστέρα,
μά κι' ό Σαν - Ζουστ ή Νικολής έάν έμπνευμένη Μούσα
τόν Γιουσε πατόκορρα με μιάν πανταχούσα.

«Κι' έιπε τό κράτος πώς γι' αυτόν καταστροφήν ήπέστη
κι' ότι λυπάται πού κοντά δέν είναι κι' ή Ταργίστη,
άλλως και τόν Βούλγαρον συνάκτην τής Ημέρας
θά τόν κατακρεμάτσει τό χίρι τής γουστέρας.

Τοιούτος όρις 'τόν Ρωμίων τούς κόλπους έγεννήθη,
άλλ' ή πατρίς ή πότινα λαμπρώς έξικλήθη,
κι' Εισαγγελείας βύλλευμα γι' αυτόν τόν Γουδα β'ήκη
κι' άμίεσω τό Ρωμζίκιο 'τόν ίσο δρόμο έμπήκε.

Φασουλής και Περικλήτος, ό καθένας νέτος σέντος.

Φ. — Λοιπόν κουνήτου 'γρήγορα, καίμεις μεχλιόβνη,
κι' έντός όλίγου 'στούς Κορρούς ή μάγας Τσάρος φθάνει.

Π. — Κι' ό Βασιλεύς μας έρχεται με τόσο καρδρόκτυπι.

Φ. — Ποιος Βασιλεύς; ... άλήθεια ... έξίγαχα πώς λείπει.

Π. — Όσο νά 'πρς ό Βασιλεύς, πού τσιμόνιζεις έξερει,
περιποιήτεις ύψηλάς 'τόν Τσάρο θά προσφίρη
και φρίνεται πώς άρεστά θά θυσίαση γρόσα...

Φ. — Γάταρα κι' ή Βασιλίσα θερρώ πώς είναι Ρώστα
και θά του κάμη δά κι' αυτή πολλά μουσφιρίλικα,
άλλά κι' έμεις θά κάνουμε γι' αυτόν κουβαριταλική,
κι' όπως, καίμεις Περικλή, 'στούς σαχλο-Μουλιάνδους
ό μπαρμπα-Γεώργιος ή χαζός μου, έτσι τας Άρχάς,
μή λόγους ό' έτοιμά'εται και τόπος τεμενάς
εις τόν άφίντη του χωριού νά κάμ' ύποδοχάς,
όσο θά ρέψουμε κι' έμεις με τήν έτοιμασίαν
και γιὰ τόν Αυτοκράτορα θά γίνουμε θυτία.

Κι' ή πρώτος ή Κυβέρνησις φιλότιμος έβάνη
και γιὰ Άστυφύλακας πολλούς θά δώρη νια κρήνη,
κι' εζώνους εις τήν Κίρκυρ θά στείλη, κουτεντί,
μη φουσανέλλα κάτασπηρ, πού θέναι άποτε ντι,
θά λάμπουν σαν τό κρύσταλλο οι όρμους τής Κίρκυρας
και γιὰ φιογούρα πού πολλή θά πάη κι' ό Σωτήρας,
άλλ' όμως κι' άλλα πρόσκαια θά πρς προνομιόλογα
κι' όλοι μας θά φοριόματε τὰ σχολικά μας ρούχα,
να 'ση κι' ό Τσάρος, Περικλή, πώς δέν μας λείπουν πάττραις
και πάντα σαν βσιλικιοι μιρίζομε 'στην γλώσσας.
Μά κι' ό Φραγκίσκος Ίωσήφ θερρώ πώς θ' άριθέρη
κι' έπίσχοι ό' άκλουθούν Άψώβουρτζι και Μπαγάρτι

καβάλλα οι θεόρταις άλόγασι κι' άλόγαρις
και με Μπαγάρους άναμίξ θά βλίπησ και μαγάραις,
και τόν Ρωμζιόν τό κούταλο με τάστρα θά τυπήση
και πέρ' από τόν 'Όλυμπον ώς κάτω 'τόν Ταβγετον
ή σάλπιγγ ή Τυρρηνική τής φήμης; θά σκαλίψη
πώς έγινε ή Κίρκυρ τόν Μοναρχόν κρησφύνητον.
Π. — Θά τρελλαθώ, βρι Περικλή, μ' αυτά τὰ μεγαλεία
άπό τήν ζήλια τήν πολλή θά σκαση κι' ή Γαλλία.

Φ. — Λοιπόν πού λές 'στην Κίρκυρ θά ζήσουν εν έρήνη
με Κερκουριους Κόντηδες Αυστριακίαι και Ρώσοι,
κι' Άστυνομία μυστική μαθάνω πώς θά γίνη
μήπως κανείς άναρχικός και 'στούς Κορρούς φυτρώση,
και γιὰ τόν Τσάρο, Περικλή, νά μήν περμιλίη;
μήτε νά λές πώς 'στούς Κορρούς έφίτος θά περάση,
μήν τυχρ και τό μυρισθ ή κύριος Τσουλής
και πεπαιδιστικά μ'ορσίαι 'ότι λένε ν' άγοράση
σαν Πηπκαριουτσόπουλος, πού λίνε πώς γι' άστία
'φορούς γένειψ ήμισυ και ράστα παρδοβάνικα
και 'στη Λαμία έτρωγε τὰ λαχαρολακταία
Ρωμζίκια γλυκούμακα καθός και Παριστινικά.

Π. — Θαμαζώ πώς δέν 'πίρσο και γιὰ Μητροπολίτην,
Φ. — Ήτο πολύ χωρατά'ης κι' αυτός ό μακροίτης
και χωρατάδης έκανε και με τό παραπάνω,
όση ήτοκο όμως, έκ πηγή; αυθιτικής μαθάνω
πώς β'ήκη και άλλος λήταργος, τουπίπλην Κατοπελδρούς
κι' ίσο; κι' αυτόν τόν ένεισι κανένας δικηγόρος.

Προς τούτους οι πληροφόροι, βρι Περικλήτε χάχα,
έκινου πού σκοτούθηκε γις Καρακώστας τάχα
πώς Κουτεοδράκος λήγεται, και μαθε, πεντογνώστα,
ότι κι' αυτός θ' άναστήθη καθός τόν Καρακώστα,
γίητ' οι λροτά, και όσο φορξί και τρεις άν τούς φανούουν,
πίνουν άθανάτο νερό και ξαναζώντανεύουν.

Π. — Λοιπόν κι' έγώ, βρι Φασουλή, δέν βγάζω-τσιμουδή,

μά δέν μου λές τι γίνετα μ' έκείνον τόν Φιδία; *

Φ. — Η Βενετία τόν ζήτησε 'όκο της νά τόν κνήρ,
άλλ' όμως είπαμε κι' έμεις εβρί κουτο - Βενετσιάνκι,
τόρα ζήταεις τόν Φιδία εις τού πυρός τὰ χρόνια,

πού θά μας γίνη νόσημα
να κάνουμε και σπουλαί; από παλιά κανόνια
σαν άννα; γεμμάτωσμα;

Αυτό τό θεοκάνον μες 'στούς Ρωμζιούς θά μείνη
και μαύρο φιδι ή Φιδία; 'στούς άνευστάς; θά γίνη,
σας λέμε όι με τίποτα πώς δέν θά τόν άλλαξουμε
κι' άν μιλί φαμε Άγιον κι' άπρίδη και γαρουπί
τριχ κανόνια μοναχ' γιὰ πάντα θά φυλάξομα,
τήν Κοφχελά, τόν Φιδία, κι' έκείνο τό Τρικούπη.

Μά πώς τήν βελλιάδα μου κι' έγώ νά ξεσκονίσω
και γιὰ τόν Τσάρο νά κεραθώ πώς; θά τόν προσφώνησω,
άλλα και σύ, βρι Περικλή, τό χρίος σου νά κάρη
κι' εις όλα τήν Κυβήρησι προθύμως νά συνδράμεις.

Π. — Κι' έγώ θά γράψω, Φασουλή, πίντ' έξη προσφώνησις
μήπως τόν Αυτοκράτορα μ' έκείνας συγκενήσω,
άλλ' όμως πριν τό φράκο σου νά πρς νά ξεσκονίσς
στρώσε καλά τή μάχη σου νά σου τήν ξεσκονίσω.

* Ο Γεώργιος ό Σμετίλις, ό δικηγόρος ήτος,
προχθίς έστεφανώθη με τήν Άγγλικήν,
κόρην τού Μενελάου τού Άριστοπύγιτη,
χαρισιστήν νιν κι' εις όλα θελτικία,
κουμάρος όι τού γάμου μεθ' όλων τών χαριτών
ό νιος Λανιδιάς ό Διληγιώργιος ήτον.